

[Thisted Knudsen.]

med den i mange henseender. Hvis det ærede medlem læste denne bog for at finde et udgangspunkt for en fornuftig skattepolitik, ville han se, at professoren efter at have ridset linjerne op for udviklingen i Danmark, ikke mindst i landkommunerne, skriver — jeg beder den højtærede formand om lov til at citere:

„Resultatet af denne udvikling bliver da, at ejendomsskatterne, der engang opfattedes som værende næsten det samme som indkomstskatter, i dag opfattes som noget helt andet. De fleste betragter dem vel som skatter, der egentlig ikke rigtig hører hjemme under de økonomiske forhold, hvorunder man nu lever, men som man har arvet fra en fortid, og som det er vanskeligt at komme bort fra, fordi det nu engang altid er vanskeligt at give afkald på en indkomstkilde.“

Derefter skriver finansministeren i denne bog:

„Der er på en helt anden måde forskelle i ejendomsbeskatningen end i indkomstbeskatningen. Dette hænger sikkert sammen med, at de ejendomsskatter, vi nu finder, overalt føles som ret dubiøse og let antikverede.“

Tænk, hvor har den højtærede finansminister ret, og tænk, om det ærede medlem hr. Kirkegaard havde sat sig ind i disse synspunkter, før han talte ved første behandling. Måske havde talen og hans stilling i udvalget så været lidt anderledes.

Jeg erkender, at man kan se sagen, som det ærede medlem hr. Holger Eriksen gør det, ud fra et grundskyldssynspunkt, men man kan ikke komme uden om, at der er andre synspunkter, man i dag må lægge til grund, når man vil betragte den faste beskatning for landbrugserhvervet og for boligen.

Landbruget råder i dag over ca. 70 pct. af landets samlede areal, og dette er vel, når det kommer til stykket, landets eneste råstof; det er i alt fald udgangspunktet for

den landbrugsproduktion, vi har, og det er ganske klart, at det er denne jord, der har måttet bære en stigende beskatning. Det kan ikke nytte, at den højtærede finansminister ryster på hovedet, for den har været stigende; jeg har nævnt det her i tinget før. Spørgsmålet er, om dette er rigtigt over for et erhverv, der har så barske vilkår, som landbruget har i dag.

Vil man bedømme dette erhverv også skattemæssigt rigtigt, må man erkende, at det har to store hovedopgaver: at levere levnedsmidler til den danske befolkning til bogstaveligt talt verdens billigste priser og at skaffe den danske befolkning 10 mill. kr. netto i udenlandsk valuta hver eneste dag. Det er udgangspunktet, og så kan det ærede medlem hr. Holger Eriksens bemærkninger ikke slå til. Disse stigende ejendomsskatter måtte samle i hvert fald en stor del af erhvervet i kamp mod et skattesystem, som man fandt urimeligt, „let antikveret“ og „dubiøst“, som den højtærede finansminister har udtrykt det. Det var der ikke noget at sige til. Jeg havde ventet, at det radikale venstre og det ærede medlem hr. Kirkegaard havde forstået dette, og jeg må med stor personlig sorg sige, at jeg er så skuffet, som jeg sjældent har været. Jeg giver i dag den del af det radikale venstre, som i november måned frarådede den højtærede finansminister og den højtærede landbrugsminister at gå ind i regeringen, ret. Hvor ulige meget lettere havde det ikke været for det ærede medlem og den højtærede finansminister, om man havde været udenfor, om man havde søgt at formidle selv store modsætninger for at finde frem til en rationel løsning.

Jeg havde altså ikke ventet noget af det ærede medlem hr. Holger Eriksen. Den tale, han holdt, var jo glimrende, den kan stå i en studiebog for unge socialdemokrater. Den indeholder det hele — den indeholder blot ikke det, der egentlig er det centrale i øjeblikket, nemlig ikke noget om en beskatning af Danmarks jord og dermed af boligen og landbruget.